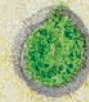

El pesolet de Sant Vicenç

Ana Cloe Brugueras Philpott-Hill

El pesolet de Sant Vicenç

Ana Cloe Brugueras Philpott-Hill

Agraïments a Pius Morera i Carme Llobera pel seu suport

Primera edició abril 2016

Edita Ajuntament de Sant Vicenç de Montalt

© d'aquesta edició Ajuntament de Sant Vicenç de Montalt

© del text i de les il·lustracions Ana Cloe Brugueras Philpott-Hill

Disseny i impressió La Impremta d'Argentona

Dr. Samsó, 39 · Argentona · Tel. 93 756 07 20

DL B-5674-2016

P R E S E N T A C I Ó

Després de llegir el petit-gran conte que l'Anna Cloe ha escrit i dibuixat per als més petits de casa i, també, per a aquells altres que, com jo mateix, ja fa dies que vam viure la infantesa, no he pogut evitar deixar volar els meus records d'aquella època per traslladar-me al Sant Vicenç dels anys seixanta del segle passat.

Des de llavors, ha plogut molt! Els que som pares i no trigarem a ser avis, en aquells dies, érem marrecs inquiets i trapelles que, a diferència d'ara, no posseïem consoles ni ordinadors ni mòbils ni res del que avui distreu els nostres infants. L'única cosa que teníem en comú amb ells eren les ganes de jugar. I, per a això, havíem de sortir al carrer perquè, si ens quedàvem a casa, no podíem fer res. En aquells dies, jugàvem en uns carrers on era fàcil distreure's perquè la majoria eren de terra i en uns camps on creixien garrofers, pins, patates, raïm i, fins i tot, petits pesolets, com el protagonista d'aquest conte.

Amb el pas del temps, tot ha anat canviant. Nosaltres hem crescut i el poble també. Els que érem fills i néts ara som pares i avis. I el poble, aquell poble dels anys seixanta que no arribava als mil habitants, ara dona cabuda a prop de sis mil tres-centes persones de diferents orígens i procedència, que l'han fet gran i ric, no només en població, sinó també en diversitat social, econòmica i cultural.

El creixement és un procés inevitable i ens brinda infinitat d'oportunitats que hem de saber aprofitar per aprendre i, sobretot, per millorar. En aquest sentit, Sant Vicenç ha crescut beneficiant-se de tot allò de bo que li oferia el progrés, guanyant en capital humà i guanyant en qualitat dels espais públics, equipaments i serveis, a favor de la qualitat de vida de les persones, però sense perdre l'essència de poble que reivindica i posa en valor el seu passat i la seva història.

Una història que, dia rere dia, ajudem a escriure tots i cadascun dels sis mil tres-cents pesolets que vivim i fem viure aquest petit-gran poble que no és de ningú, però que ho és tot i de tothom.

Gràcies, Anna Cloe, per compartir amb tots nosaltres la història d'en Pesolet, i a tu, que en aquests moments tens el conte entre les mans, et desitjo una bona lectura!

Miquel Àngel Martínez i Camarasa
Alcalde de Sant Vicenç de Montalt

En Pesolet del Maresme va concloure el cicle de la seva vida a la Ciutat Comtal.

Va arribar-hi en la butxaca d'en Maties. Però començarem pel principi.

Just en el moment que en Maties va dibuixar en Pe-solet en aquell full de paper blanc verjurat, va deixar de ro-dolar per sempre, per convertir-se en el protagonista d'un conte.

Com veieu, en Pesolet per fora era més o menys rodó i verd, com els seus germans, però per dintre, era una altra cosa.

La mare, abans d'acabar en un d'aquells plats èpics del Casinet de la plaça del Poble, li va dir molt seriosa: "A tu, Pesolet, et van fer créixer les llàgrimes dels àngels i no pas la pluja, com als altres."

En canvi, deien del pare que estava una mica tocat del bolet. Se sap que el van cuinar a Llavaneres, al costat d'uns moixernons, en un estofat de vedella. Ho van comprar tot a Sant Vicenç de Montalt, al mercat de l'avinguda Toni Sors el dissabte al matí.

A la casa santvicentina on va anar a parar en Pesolet, al matí començava a sonar Ràdio Santvi i s'escoltava música tot el dia. Fins i tot hi havia algú que tocava la flauta. Mai no hi faltava l'alegria. Un diumenge, quan els nens treien els pèsols de la tavella, en Pesolet va caure rodolant per la cuina. Va passar desapercebut a terra uns dies.

Fins que el salvà amb molta cura i uns dits més aviat grassonets en Maties. Alguns podrien imaginar-se una casa bruta o desendregada, però no era el cas. Amb els nens hi havia molta feina i distracció. En Pesolet va escoltar concerts i concerts a la ràdio abans que en Maties, el petit, l'agafés del terra.

En Pesolet havia nascut garrofal, artista i xerraire. Li va explicar un munt d'històries a en Maties, a cau d'orella. Després, en Maties les escrivia a la llibreta cada nit. Era un diari que el va acompanyar mentre es feia gran. En canvi, en Pesolet era cada cop més petit.

Abans que els ratolins es mengessin la llibreta oblidada al jardí, en Maties la va salvar de nou, però això ja seria una altra història.

La pagesia a Sant Vicenç de Montalt

Fins a la primera meitat del segle XX, l'agricultura va ser la principal activitat econòmica del poble. Actualment, els santvicentins treballen majoritàriament en el sector dels serveis (68 %), la indústria (22 %) i la construcció (8 %).

En els darrers cinquanta anys, Sant Vicenç ha anat perdent el seu caràcter agrícola i, juntament amb l'artesania, la pagesia només ocupa un 2 % de la població.

A les terres de cultiu, s'hi conreaven tot tipus de verdures, hortalisses i cereals: cols, bròquils, patates, moltes de les quals s'exportaven a Anglaterra, blat, civada, faves, pèsols... També hi havia arbres fruiters, ametllers, tarongers, caquis, garrofers, planters de flors i vinyes, i era habitual que les famílies que produïen raïm disposessin de cellers, on es feia vi.

Antigament, les masies, a banda de les terres de cultiu, tenien un part que destinaven a granja, en la qual hi havia porcs, vaques, aviram.

Imatges: Sant Vicenç de Montalt. Imatges d'ahir. 1900-1970

Després de llegir el petit-gran conte que l'Anna Cloe ha escrit i dibuixat per als més petits de casa i, també, per a aquells altres que, com jo mateix, ja fa dies que vam viure la infantesa, no he pogut evitar deixar volar els meus records d'aquella època per traslladar-me al Sant Vicenç dels anys seixanta del segle passat.

Fragment de la presentació de l'alcalde Miquel Àngel Martínez i Camarasa

